1e Jaargang, nummer 4, 22 december 2024

VISWATER

Blad voor nieuwe bijbelse theologie

In dit nummer : Het wezen van de Nederduits gereformeerde kerk, De hervormde kerk vanaf 1920, en : De strijd tegen geestelijke abortus - De waarheid over het welvaarts-evangelie (1996)

HET WEZEN VAN DE NEDERDUITS GEREFORMEERDE KERK

Variatie is de manier om los te breken, eindeloze variatie. Ewa 28:35

Ze leven in het vlees, niet in variatie. Ewa 28:35

Wat is nu precies de Nederduits gereformeerde kerk in Nederland ? Zijn het rekkelijken of preciezen ? Geen kerk zal over de andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder, stelt de Nederduits gereformeerde kerk. Ook wijst de Nederduits gereformeerde kerk terug naar de grondteksten, grondtalen, de bronteksten, en vóórbronteksten, de achtergrondteksten, om het in de context te houden, en werkt de Nederduits gereformeerde kerk met zowel de oude bijbel als de nieuwe bijbel die in het boek Openbaring werd aangekondigd en die inmiddels is gekomen. Dat is de RV-Bijbel, de zogeheten Rodenberg Versie. Het is het boek des levens, de witte steen. Ook de oude gereformeerde vaderen wezen op dergelijke boeken die in hun tijd nog niet gekomen waren.

Is de Nederduits gereformeerde kerk dan rekkelijk of precies ? In sommige opzichten rekkelijk, en in andere opzichten precies. Het gaat om de variatie. Je moet in vele talen en beelden kunnen spreken om de waarheid over te kunnen brengen. We hebben niks aan enge, kortzichtige genootschappen die hun kinderen geestelijk ondervoed houden. Helaas komt dit nog teveel voor in de zwaardere kerken, ook al ligt het pad wel door de zwaardere kerken, door de geschriften althans, en moet je oppassen met te lichte kerken. Al met al moet je er min of meer Paauwiaans mee omgaan, dus op een afstand leren houden wanneer dat nodig is. Variatie dus. Daar wijst de nieuwe bijbel ook op.

‘Varieer het eindeloos, en breek los van de opsluitende, dogmatische, orthodoxe parasieten. Ze willen je fokken, en dat kan alleen maar door je eenzijdig te houden, oncreatief, ongevarieerd. Denk aan de bloemen die alles warmbloedig omcirkelen, die alle natuurdraden weven en spinnen, blijven omhullen totdat het beste eruit voortkomt, een trap naar een nieuwe verdieping, en dan doen ze hetzelfde. Ze stoppen nooit. Ze gaan eindeloos door. De mens rafelt alles af. De mens wil alles snel-snel, kant en klaar. Ze kennen het bloemenleven niet, en het leven van de bijen en de hommels niet. Het zijn grauwe, fletse figuren geworden. Altijd kibbelen ze, maar ze werken nergens voor. Ze willen alles direct op tafel hebben, en hebben altijd alles op anderen aan te merken, alleen maar over oppervlakkigheden. Ze leven in het vlees, niet in variatie.’ Ewa 28:35

Diep in de wildernis bloeit een bloem, met de bloesem van verloren dromen. Maar zij van de kunstmatige kerk zijn te ver weg, hun ogen gesloten. Ewa 28:39

Je mag niet indutten in variatie. Er staan veel gevaren op de loer, van verabsolutering, dogmatisering, verletterlijking, systematisering, enz. Het kan al snel overdreven en extremistisch worden, routine-matig. Daarom moet de mens komen tot eeuwige variatie en variatie-gevoeligheid. (Ewa 28:34,46, Duizen 11:55). De mens moet komen tot het zintuig van variatie en dit van binnen ontwikkelen. (Ewa 28:31)

De grote strijd in de kerk vandaag de dag is tussen voorwerpelijk (objectificatie, wat een vorm van materialisme is) en bevindelijk, oftewel onderwerpelijk. Onderwerpelijkheid moet verbandelijk zijn, oftewel gedreven worden door de eeuwige variatie waarin deze verbandelijkheid in leven blijft.

We hebben niet te strijden tegen vlees en bloed maar tegen hiërarchiën. Je kunt ze voorstellen als een soort kwallen. De kerk heeft de duivel veel te veel verpersoonlijkt. Het heeft bar weinig met daadwerkelijke personen te maken, maar met persoonlijkheden, kunstmatige intelligentie, en dit zijn dimensionale overlappingen, waar de Nederduits gereformeerde dogmatiek over spreekt. Strijd op zich is dus niet zomaar de oplossing, maar educatie, in variatie. Het moet van vele kanten besproken worden en in vele beelden, in vele lagen en dimensies, om tot de kern en bron van de zaak te kunnen doordringen.

Geliefden, laten wij opgaan tot de hiërarchiën van God en de hiërarchiën van de wereld achter ons laten.

DE HERVORMDE KERK VANAF 1920

Het hervormd weekblad 'De gereformeerde kerk', werd uitgegeven door de confessionele vereniging binnen de hervormde kerk, waaruit in 1906 de gereformeerde bond ontstond als afsplitsing. De ned. herv. predikant J. Ch. Kromsigt (Kortgene 1872 - Zeist 1958) was eindredacteur van 1921-1945. In het blad van 11/9 1930 schrijft P.J. Kromsigt (Wijk bij Aalburg 1866 - 's Gravenhage 1941), de oudere broer van Johannes Christiaan, over geloof en wedergeboorte. Hij legt de nadruk op geloof, en stelt dat dit vroeger ook zo was, maar dat er vandaag de dag een vreemde verschuiving had plaatsgevonden. Hij stelt dat al in de jaren 1700 de nadruk kwam te liggen op wedergeboorte in plaats van geloof. Hij noemt dat doordat de wedergeboorte het middelpunt werd ook de christen het middelpunt werd in plaats van de Christus. Hij stelt dat zo de mens werd afgeleid van Christus door zijn bevinding en ervaringen waarop men zich richtte. Hij noemde dat de omgekeerde weg. Hij pleitte voor de eenvoudige en kinderlijke geloofszekerheid. Het ging hem om de blijdschap en kracht van het geloof. Hij noemde dit het zinken van de kerk. Zo werd de kerk een makkelijke prooi voor ongeloof eind jaren 1800, begin jaren 1900. Maar er is niets eenvoudigs op de smalle weg, en kinderlijke geloofszekerheid kan zo bedriegelijk zijn. We zien het gevaar van de voorwerpelijkheid in de hervormde kerk. We komen die grote hervormde kerkzaal binnen van de jaren 1930 met de grote Christus-afgod waaraan alles getoetst wordt. Je brein komt in een zen-staat, als aan de drugs. In een zijzaal ligt de zwarte bruid op haar doodsbed.

J. Ch. Kromsigt schrijft dan in het artikel erna over dat de hervormde kerk de ware gereformeerde kerk is, niet de afgescheidenen. Zij mochten die naam niet roven. Hij noemt dan dat als je de hervormde kerk binnengaat dan is er maar één voorwerp dat de aandacht trekt, en dat is de bijbel. De gereformeerde belijdenis moet een korte samenvatting zijn, volgens hem. De bijbel is van alles richtsnoer. Hij stelt dat het niet om de oude schriftgeleerden gaat die de bijbel als papieren paus behandelden. Het gaat niet om het zintuigelijk waarneembare, maar om het geestelijke. Het is bij J. Ch. Kromsigt ook Christus voor en na, maar er wordt heel wat overgeslagen.

Terecht waarschuwde J. Ch. Kromsigt tegen belijdenisverheerlijking, tegen dood conservatisme en formalisme. (18/9, 1930) Echter, dan wijst hij al te voorwerpelijk op Christus belijdenis. Het is een systeem.

Terecht waarschuwt hij voor de elk wat wils beweging, maar wat hij aanbiedt is een grote Christus afgod. Het is een soort hervormde zen. Hij waarschuwt tegen het separatisme. Hij noemt 'iedere ketter heeft zijn letter.' Hij noemt een soort belijdenissen oproer waarin iedereen zijn eigen belijdenis heeft en zich zo boven elkaar verheffen en tegen elkaar strijden, maar hij wil Christus belijdenis zien. Christus moet centraal staan. Dat dat ook weer problemen kan geven moet wel gezegd worden. Kromsigt heeft een oplossing : Christus. Maar daarmee is echt niet alles gezegd. Nog lang niet. Wat is dat dan in wezen ? Wat houdt dat in ?

Hij waarschuwt terecht voor vleselijke ijver met vleselijke wapenen. Maar dat kan ook in de Christus belijdenis gebeuren. Er wordt op grote schaal misbruik van Christus gepleegd. Op grote schaal wordt de Naam van Christus ijdel gebruikt. P.J. Kromsigt, zijn broer, zegt dan dat het een strijd is tussen Christus openbaring en vroomheidsbeleving. Hij stelt dat het een strijd is voor een Christusbelijdende kerk. Maar we mogen helemaal niet zo kortaf omspringen met het Christus idee. Het is ergens onderdeel van. Het is iets waar je in vreze des heeren, oftewel caution, mee om moet gaan. Behoedzaamheid.

P.J. Kromsigt wees op Goethe, die aan het einde van zijn Faust had gezongen : 'Alles wat vergankelijk is, is slechts een gelijkenis.' Hij wijst op de gelijkenissen van de natuur. Hij stelt dat we ook het Woord nodig hebben en de geestelijke principes, zoals 'opwassen door minder worden,' 'als ik zwak ben, dan ben ik machtig' en 'roemen in zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij woont.' (25/9, 1930) Dat zijn goede principes. Toch kan dit al snel Laodiceaans worden dat er te snel over de zwakheid wordt heengekeken, en dat het snel afgedekt wordt met een Jezus-doek. 1953, een indringende, chronische Damascus-ervaring, is dan nodig. Het mag niet iets eenmaligs zijn. P.J. Kromsigt blijft echter op het geloof hameren, het niet gezien hebben, en toch geloven. Het kan al snel bedrieglijk en verblindend werken. Het kan al snel tot een heel goedkoop evangelie worden. Bovenal is de strijd om het kerkherstel een geloofszaak, stelt hij.

Er zijn dodelijke hormonale cocktails in de hersenen. Elke dag als je opstaat is het weer een gevecht tegen deze giftige cocktails in de hersenen, en dan moet je vluchten tot het hart. Nog dieper moet je vluchten tot het ventiel van het lichaam. Vroeger was er ook zo'n ventiel in de hersenen, maar dat werd er door de zondeval uitgesneden, en nu heeft de mens andere soorten giftige en dodelijke hersenklieren die de mens in de gaten houden, slaaf van de zonde en de leugen hebben gemaakt. Simpel Christus belijden op een eenvoudige en kinderlijke manier kan daar niet tegenop. Jezus wees zelf op de sleutel van de kennis. Hij wilde niet aanbeden worden. 'Wat noemt gij mij goed ? Alleen God is goed.' Jezus was een wegwijzer. Wij moeten Jezus volgen waar hij naartoe gaat, en daarin moeten we niet overdrijven. Het is een

dagelijkse strijd. Het verafgoden en verabsoluteren, verletterlijken van Jezus is de gemakkelijke weg. Het leidt tot het verderf. We mogen er nooit voorwerpelijk mee omgaan. Jezus was aangesteld als voorbeeld en herinnering. (Calvijn)

De broers Kromsigt waren de nieuwe generatie hervormde leiders. 1920 begon het nog gevaarlijkere hervormde tijdperk. Geesten hadden zich gematerialiseerd en hadden grote macht, in de hersenen van de mensen. De voorwerpelijkheid was uitgegroeid tot een allesverslindend monster. Haaien zwommen in de hersenen van de mensen. Overal speelde men Russisch roulette met dit grote beest. Daarom moet de mens vluchten tot het ventiel. Alleen door de verbandelijke onderwerpelijkheid, de bevindelijkheid, komt de mens er doorheen. Dat draait allemaal om 1953 : zien hoe diep de put van de zondeval is, waar het de mens naartoe heeft geleid. Dat is niet zomaar zigzaggen, maar dieper en dieper gaan. Er kan nog veel te veel nadruk liggen op de geestelijke voorspoedsleer ten koste van een heleboel andere facetten, ten koste van het kruis, ten koste van het visnet.

De twee broers hadden zeker ook goede dingen te zeggen. Er liep een gereformeerde en gedeformeerde lijn door hen heen. Hervormd en misvormd liggen dicht bij elkaar. Zo waarschuwde J. Ch. Kromsigt voor meerderheidsheerschappij, en wees op de geestelijke heerschappij. Hij waarschuwde tegen de ontwikkeling van meerderheidsheerschappij tot recht van de sterksten. Maar beknopte voorwerpelijkheid is een grote valstrik, een zwaar magneet, wat veel gespuis aantrekt.

Kromsigt stelde dat bij Ai de meerderheidsmacht een grote nederlaag lijdde. De minderheidsmacht van Gideon overwon. Kromsigt waarschuwde tegen verafgoding van stoffelijk kerkbezit, machtsbegeerte, eigengerechtigheid, en dubbelhartigheid, waar elke predikant tegen behoort te waarschuwen. Terecht wees hij op de profetische weg. Het koninkrijk van God moet niet geforceerd worden door eigen macht. Men mag niet op de Heere vooruitlopen. Men moest op zijn hoede zijn ten opzichte van kerkpolitiek. (9/10, 1930)

Hij noemde ook het verschil tusen geestelijke werken en vleselijke werken. Men moest ijverig zijn, want het is God die werkt.

Is Jezus dan de toetssteen ? Jezus zei : ‘Ik ben de weg, de waarheid en het leven.’ Zo vertaalden westerse vertalers het vanuit het Grieks, maar Jezus sprak voornamelijk Aramees, als de brongrondtekst, waarin hij zegt :

Ik ben de discipline, de volharding en het hongeren. (Johannes 14:6, Aramees)

Het was een voorbeeld-functie dus. Het wees op de principes. Jezus wees op de sleutel van de kennis, ook als een wegbereider, zoals Johannes de Doper de wegbereider voor Jezus was. Jezus was de wegbereider voor de volle waarheid, die na hem zou komen, waar het pad van Jezus, het smalle pad, naartoe zou leiden. Jezus hoort dus bij een zekere taal, maar het moet wel in de juiste proportie blijven.

P.J. Kromsigt maakt wel duidelijk onderscheid tussen historisch geloof en zaligmakend geloof. Hij noemt de godsdienstige kennis zoveel tederder van aard dan alle andere kennis. Het ware geloof is een gave verkregen op de weg des gebeds, stelt P.J. Kromsigt. Het is een geestelijk werk, dat niet verstaan kan worden door de vleselijke mens. (16/10, 1930)

DE STRIJD TEGEN GEESTELIJKE ABORTUS - DE WAARHEID OVER HET WELVAARTS-EVANGELIE (1996)

In het Engels noemen ze het 'prosperity-gospel'. Ik noem het : lopende-band-evangelie. Alsof je aan de lopende band zonder onderscheid mensen genezing en geluk moet toedienen. Alsof dat de opdracht van God is. Paulus laat zien dat ieder mens op een speciale manier aangepakt moet worden.

Het lijden is je soms gegeven als een seintje van God. Om jou te laten voelen hoe Hij zich voelt. Je kunt lijden om verschillende redenen. Je kunt soms in de geest het lijden van anderen over je krijgen. Als je dit niet weet, kun je dat lijden als iets vervelends ervaren, kun je het bestraffen of zelfs vervloeken. Je kunt je er van losmaken of laten losmaken door een persoon met een bediening in bovennatuurlijke krachten.

Voelt u het een beetje ? Ik wil u erop wijzen dat God in zijn goedheid u geestelijk in contact brengt met andere mensen. Hij laat die mensen bij u aan de deur van uw binnenste kloppen. U voelt hun pijn al, terwijl u denkt dat het uw pijn is. Die pijn gaat weg als u uw binnenste wijder openzet voor de mensen. Maar wat doen velen, ze sluiten hun binnenste voor de pijn van hun mede-mens. Dat is het gevaar van de lopende-band bevrijdingsbedieningen. Zo werkt God niet.

Ziet u het gevaar ? Ziet u de leugen erin ? God wil soms dat we anders omgaan met onze pijn.

Het is moord als we Gods gegeven pijn van anderen weg laten halen. Een soort abortus. Mensen willen wederom geboren worden in uw schoot, zoals Paulus vroeger de mensen leerde. Mensen trekken aan uw jas, ze zoeken rust bij u, om dat de heilige God in u woont. God stelt geestelijke vaders en

moeders aan. Dit ouderschap begint bij het ervaren van elkaars leed. God wil ergens naartoe werken, maar wij breken het af.

Wij willen vrij zijn van elk juk, zelfs het juk van God willen we niet. Wij zoeken naar geluk, terwijl God ons leert dat we alleen gelukkig kunnen zijn als we willen delen met elkaar. In het samenzijn ontstaat er geluk. Maar wij willen niet samenzijn. Iedereen staat voor zichzelf in de gebedsrij. Dat heeft niets meer met samenzijn te maken. U stuurt uw broeders en zusters weg, u wil niets met pijn te maken hebben. Het gaat u om uzelf.

Vandaar dat de mensen van het lopende-band-evangelie 'moordenaars' te noemen zijn. Geluk kan dus een moordwapen zijn, een dichtgegooide deur.

De geest van moord, zo goed vermomd dat niemand 'em doorhad. Tot de preekstoel is hij doorgedrongen. Daar heeft hij z'n vlag gestoken. Het verwonde woord van God heeft hij vermoord, dat is z'n werk. De geest van geluk werkt samen met de geest van moord in de geestelijke abortuskliniek.

Train uzelf tot een ware liefdes-soldaat.

Uitgave : De Reddingsboei,
Apocalyptisch-Wetenschappelijk
Tijdschrift
(ingekort)